

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De quatuor fructibus primis gloriæ, quæ ascribuntur animæ beatæ qui
sunt claritas, securitas, suavitas, & tranquillitas. Cap. LV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

enarrabile gaudium, serena lætitia, purum & perfectum, ac infinitum oblectamentum. O cælestis mansio secunda. O patria totum continens quod delectat. O pax super pacem, & indeficiens exultatio totius voluptatis diuinæ. Nam ibi præmium nostrum erit videre Deum, vitæ cum Deo, esse in Deo.

De quatuor fructibus primis gloriæ, quæ ascribuntur animæ beatæ qui sunt claritas, securitas, suauitas, & tranquillitas. Cap. LV.

Veni de Libano sponsum, veni de Libano, veni, coronaberis. De qua profecto corona dicit Dominus in Apocal. *Esto fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vitæ.* Quæ scilicet in futuro perficitur duodecim fructibus gloriæ, qui sunt duodecim gaudia, & vocantur à Psalmita delectationes, cum dicit: *Adimplebis me lætitia cū vultu tuo, delectationes in dextera tua usque in finem,* id est, delectabiles fructus ligni vitæ sunt in dextera tua, id est, gloria sempiterna. De his enim fructibus dicitur in Apocal. *Ostendit mihi Dominus flumiñ aqua vitæ, splendidum tanquam crystallam, procedentem de sede Dei, & Agni &c.* Fluius autem iste currens per medium ciuitatis Hierusalem, significat affluentiam gloriæ cælestis à Deo emanantis in omnes Beatos. Nana fluius à sede, id est, maiestate Dei Patris, & Agni, id est, Christi, procedens, est Spiritus sanctus, & tota substantia charitatis tam gratiæ, quam gloriæ, per quam, & in qua tota substantia summæ Trinitatis deriuatur, & omnibus in gratia & gloria Paradisi existentibus communicatur: quæ nimirum ab Agno, secundam quod homo, meritorie & dispensatiue procedit. Et huius fluminis impetus lætificat ciuitatem Dei, tam hic militantem per gratiam, quæ ibi triumphantem per gloriam. Hæc est igitur corona stellarum duodecim, qua mulier illa mirabilis in Apocalypsi coronata legitur, quia comprehendit omnem gloriam Paradisi, & cuiuslibet Beati. Vnde Psalmita ait: *Posuisti Domine in capite eius coronam de lapide pretioso,* id est, de lapide topazio, qui vestitur colore omnium lapidum, significans totam gloriam Beatorum, cuius per vinculum charitatis particeps efficitur quilibet Beatus, dicente Gregorio: O felix hereditas, quam cohæredum numerus non angustat, quæ & omnibus vna est, & singulis tota, quæ tãtò longior extenditur, quantò ad hanc multitudo percipientium dilatatur. Videndum est igitur de quatuor primis fructibus gloriæ, qui ascribuntur animæ beatæ. Quorum

Mm. 4. primus

Claritas.

primus est claritas, quam anima consequetur propter meritum fidei, qua scilicet intellectus perficietur & glorificabitur in cognitione summae veritatis. Nam merito fidei in vita gloriae datur clara visio infallibilis veritatis, in perfecta intelligentia admirabilis excellentiae Dei cognita in sua natura. Veruntamen quamvis essentia diuina videbitur ab omnibus in gloria, in illa tamen vnus alio perfectius videbit eam, luce tamen essentiae diuinae, quantum est de se, in eadem dispositione permanente: sicut videmus quod exteriori luce eadem manente lympidiores & perspicaciores oculos habens, clarius eam videt, quam alius minus lympidus & perspicax in oculis. Et hoc contingere potest ex tribus. Primo, ex lumine clariori, quod est lumen gloriae. Nam lumen gloriae perfectius erit in vno, quam in alio: & hoc ex virtute gratiae consummatae, quae proprie disponit ad videndum Deum: non quod sit immediata dispositio ad visionem Dei, sed quod per talem gratiam homo meretur sibi dari lumen gloriae, quo Dei videat essentiam, & diuinam percipiat claritatem. Sicut enim corpora caelestia sunt magis vel minus splendida, secundum quod magis vel minus participat de lumine solaris: sic Beati plus vel minus Deum vident, & claritate splendent, secundum quod magis vel minus de lumine gloriae participant. Secundo vero contingit ex ordine propinquiori. Nam secundum Dionysium de caelesti Hierarchia, superiores Angeli, tanquam propinquiores, Deum clarius vident, quam inferiores: quam propinquitatem causat humilitas, quae meretur exaltationem & gratiam. Vnde quanto quis fuerit humilior, tanto in regno caelorum efficietur maior, & Deo propinquior: quia vbi maior concauitas, ibi maior capacitas, & per consequens maior felicitas. Tertio, ex virtute sublimiori, quia virtus est quaedam dispositio mentis ad mensuram gloriae percipiendam: quae virtus proprie est charitas, cui soli adscribitur essentiale praeium, utpote perficiens omnem meritum. Et sicut charitas via distinguit mansiones per modum meriti, quia actus noster non habet quod ex substantia actus sit meritorium, sed ex charitate, qua scilicet informatur: sic charitas patriae distinguit mansiones per modum praemij, quia charitas patriae quanto perfectior est in aliquo, tanto magis reddit Beatum diuinam visionis & claritatis capacem. Nam vbi maior est charitas, ibi maius est desiderium. Desiderium autem quodammodo desiderantem facit patulum & aptum ad susceptionem boni desiderati. Et ideo qui de charitate plus habuit, Deum clarius videbit, & perfectior ac beatior apud eum in aeternum manebit.

manebit. Quilibet tamen Beatus ita perfecte Deum videbit, quod eius capacitas totaliter implebitur, & perfecte quietabitur, vt nihil amplius volet, imò propter abundantiam fraternæ charitatis quilibet Beatus in alijs amabit, & sibi habere reputabit, quod alius habebit, quâvis illud in se non habebit, vt postea latius videbitur. Secundus fructus animæ est Securitas, quam ex merito spei memoria consequetur. Nam merito spei datur in vita gloria, secura possessio inamissibilis dignitatis & felicitatis, ita quod intelligentia & memoria sunt perfecte secura de prædicta tentationis perpetuatione. Si ergo, secundum Augustinum lib. de moribus Ecclesiæ, tanta est pulchritudo iustitiæ, tanta iucunditas lucis æternæ, vt etiam si non liceret in ea amplius vitare quàm vnius diei mora, propter hoc solum innumerabiles anni vite huius, pleni delitijs & circumfluentia bonorum tempo alium rectè meritoque contemnerentur, ô quid igitur erit de visionis illius inamissibilitate assicurari? O felix securitas, qua felicitas illa in æternû Beatis communicabitur, vt fiducialiter dicant eum sponsa: *Tenui eum, nec dimittam, sed quem cognoui summum bonum, amplectar in perpetuum summè charum.* Tertius animæ fructus est Suauitas, eò quod propter meritum charitatis humana voluntas perficietur, & glorificabitur in suauitate diuina, & charitate consummata: quam suauitatem quidam vocant fruitionem: quæ nihil aliud est, quàm summo bono clarè viso, & securè possesso propter seipsum inhaerere perfecti amoris vinculo. Et hoc est essenziale gaudium, alia cuncta gaudia Beatorum in infinitum excedens. Sicut enim inter habitus viæ charitas est principalis donum: sic inter habitus patriæ, charitatis donum obtinet principatum. In patria verò nobilior habitus actum habet nobiliorem: ideo Deum perfecte diligere (qui scilicet actus est charitas patriæ) nobilissimus actus est animæ, in quo principalissima beatitudo consistit, de qua charitate videbitur inferius. Vnde secundum Bonauenturam in 4. Sentent. Deum videre, tenere, & amare in gloria Beatorum omnino sunt coniuncta, vt qui Deum perfecte videt, etiã perfecte tenet & amat: tamen quia beatitudo animæ principalis est in actu voluntatis, quàm in actu intellectus, eò quod voluntas nobilior est intellectu, & obiectum suum respicit sub forma nobiliori quæ est charitas, ideo in charitate patriæ beatitudo principalis consistit, licet merces Beatorum visioni magis approprietur, eò quod, in visione distinguitur status patriæ à statu viæ, qui est in fide, nõ in visione: Quar-

Securitas.

Cant. 1.

Suauitas.

282.
 Tranquil-
 litas. tus animæ fructus est Tranquillitas, quam anima consequetur ex tri-
 bus prædictis. Nam videndo Dei pulchritudinem, & eorum, quæ in eo
 videbuntur, ac eum possidendo cum omnibus quæ in eo sunt, & hoc
 cum summa suauitate & consummata charitate, tanta in Deo tran-
 quillitate & pace requiescit tota anima, quanta erunt tria præceden-
 tia. Et hæc est pax, quæ exuperat omnem sensum, vt dicat anima fidelis
 Philip. 4. *In pace in idipsum, id est, in pace, æternitatis, quæ pax est in idipsum, id est,*
 Psal. 4. *immutabilis & inenarrabilis, dormiam in præsentis per spem, & requi-*
escam, id est, perfecte quiescam in futuro. Pax enim præsentis temporis
 Isaia. 32. *non est in idipsum, quia sæpe immutatur & variatur, sed in futuro, vt*
dicat Isaia: Sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in taberna-
culis fiducia, & in requie opulenti.

*De quatuor secundis fructibus gloriæ, qui glorificato corpori adscri-
 buntur, quæ sunt Luciditas, Impassibilitas, Subtilitas, &
 Agilitas. Cap. LVI.*

Veni de Libano sponsa mea, veni de Libano, veni, coronaberis. Inue-
 stigamus, ait Gregorius, quæ sit in Beatis festiuitas visionis Dei,
 quæ lætitia sine defectu, quis ardor amoris non crucians, sed
 delectans, quantum in eis desiderium sit, visionis Dei cum satietate, &
 fatietas cum desiderio, in quibus nec desiderium pœnam, nec fatietas
 fastidium parit, quomodo inhaerendo beatitudini sint beati, quomo-
 do contemplando semper æternitatem sint æterni, quomodo coniun-
 cti semper vero lumini facti sint lux quædam. Nam illa visio Dei tan-
 ta pulchritudinis erit, tantoque amore dignissima, vt sine hac quibus-
 libet bonis præditum, ac abundantem, non dubitet Plotinus Philoso-
 phus, infelicissimum dicere. Fugiendum est, inquit Plotinus, ad illam
 præclarissimam patriam, & ibi patebunt tibi omnia, vbi Deus erit
 omnia in omnibus. Quid enim est, quod per Prophetam dicitur: Ego ero
 illis Deus, nisi ego ero illis vnde fatientur? & quæcunque ab omnibus
 honestè desiderantur, vita, salus, virtus, victus, copia, gloria, honor,
 pax, satietas, & omnia bona. Sic etiam intelligitur quod erit Deus
 omnia in omnibus, quia finis erit omnium desideriorum nostrorum,
 qui sine fine videbitur, sine fastidio amabitur, sine fatigatione lau-
 dabitur: hoc munus, hic affectus, hic actus erit omnibus sicut æterna
 vita communis. O Deus magne, mirabilis, & amabilis? Qui erunt
 oculi illi, qui te videbunt? quàm sani, quàm decori, quàm valentes
 & con-

1. Cor. 15.
 Ezech. 37.